

միջոցով հասարակությանը ծանօթանան նրան
հետ իսկ ինք մնակ պար քիչ թէ շատ մասնօթ
ենք գրականական բարդություն հետ, սրանով
չլաւապահ պարագաներ ենք մոր լուգործ-
թեանը, որը մինչև պար գրեթե միակ միջոց է
հանդիսացել նրա տարածվելուն։ Համբարձուակին
կարող եմ ասել, որ հայ հասարակութեան միայն
այն դասակարգություն է չառած, զիս այլքէ,
որ այս լրագրինը է կարողում, իսկ այդ դասա-
կարգը կազմում է հասարակութեան անշան-
մասը։ Ոնչամասությունը, որ հայ լրագրութ-
յունը չէ գրապահում, զորք է կնճանի մայրաքանչ
գրականական բարդություն, Գանձ Բագուի մէջ
ազող ապիւ է ան այս, որ փոքր ի շատ զիսէ
իր մարքնին գրական լիգուն։

Այդ հանգամանքը աչքի առաջ ունենալով,
կամաց եմ ու անս անձնաս ոռութիւնը, որ

ևս անպայմ եմ, որ այս ասաւածութիւնը՝ ու յանձն է առնուում մի որ՝ և ից հաւատափաքարութիւնը գործվագիսն զամասօսութիւններ անել, դիմաւրաբէս պատի հոգայ, որ զամասօսութիւնն ունք, լիզուն մատչելի մինչ հասարկութիւնն, որ նա կարողանա համական զամասօսութիւնն մտքը և հնաւարագ օգուտ քափ նախանք. Թող է նուի ճնձ պէ. Ականանեմ նկատեն, որ նա այդ անդրտեսութիւնը աշքաթոյ էր արել իր առաջին զամասօսութիւնում, նրա զա-

սախոսութեան լեզուն այնքան դժուարլիբրու-
թիւն է ու անհաջող թենակը անվան կտիառ

սել էր, բայտապատճենամբ այսօն որդեռ-
և գծառը համականվ էին, որ հանդիպականի մա-
րդ հազիր թէ տանից մէկը հանկացաւ, Դրա
մտաք, այն եռ մն գծառաքթեամբ, Բայց այդ,
այ դասախուը, չը դիմեմ ինչւ, շահագնաց
վաղութ էր Կարպատ, Տամակա, այնին որ,
հանգատաթիւնները անմինիքը չը կարպա-
ռուն չնկնի մինանցից, Այս երկու մն պահա-
ռութիւնները համարեն թէ Կորցիրն այ Աւա-
մանի դասախութեան հանակութեանը և այս
անգամ, Կարելի է ասել, նա անաշող անցաւ,

Սակայն թող պէ Արամեանը լը յօւասասվի, միբարձ խորտ ըդ ենք ասին նաև միւս անգամ աշխատանք, որպան կարելի է պարզ խօսել, որպեսին գիտովքնեան ամեն մի ճիւղը ժողովրդին է կարելի արագած բացասարել, եթէ ոչ պարզ, ժողովքական ինքուուն և ոչ խորը գրականական բարբառուուն, մեւթ Քրամելուուն՝ Մնաք կարգացել ենք թիվիլսուունը և զասասասուութիւնները, նորման ասանապատկե պարզ ե ժողովու անմար կիրարմաների լիւուուն են կարողացիւ, քան թէ պէ Արամեանի զասափօսութիւնը, որը, կրիպում եմ, զան անհականալի եր այս անգամ բաց և այնպիս, նորհամարտութեան ամբանի է պէ Արամեանը, որ նա բագուի մէջ ժողովքարին զասափօսութիւնների պակրու գերաց թուսնանք, որ կը գտնիմն այդ հասարակօսուուն նախականին համեսդներ, որպէսին բացուի հայ հասարակութիւնը ոչ թէ մայն փղիքասկս թը շղկաւու կարօսութիւն ունին, այլ ե մասուրացիւ, բարցացիւ, և որ ամենանդրվարու Ե— անհսակային:

Եիրվանդաղէ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Alugubrahah 21

Զեր պատուական Մշակութ, արձագանքը այս-
քան զօրեց է, որ նրա ճայինին անտարբեր չ-
կատող մեալ մի հայ սիրտ, որ գեռ և ընդունա-
է գալու իր պարտքը գէպի ապջի և ճարենիքի
յառաջանիմութեամ գործը:

Յաւալի է որ, մեր ազգի մնամանութիւնը
հայ է միայն կոչումով, իսկ արտօվ, ամենին
թող մոռնի, ոչնչանայ հայութիւնը, փոյթ չէ
միայն թէ մի ձանձրացնիր նրան ստորագրու.

թեան թրթիւրով. Թող գանիցինք բաղզաց մնայ
ոչինչ.... Հայունոր նրան, թթիր նրա վաս, բար-
ձր յիշիր նրան որ և իցի պարտասանութիւն գէ-
պի ազգ ունինամիվ: Կըրա մէջ մեռն է ամեն-
քան, կըրա հայրենիքը այսոն է, ինչզայ ունի-
ապրում է, նրա ազգը՝ վասակն է, ոսիկ և ար-
ծաթ, ահա նրա գոյութեան նպաստակը, ձգու-
մը, գէվլու. Առափախի բարոյակն մեռելութեան

մէջ ոչ թէ, „Աշակի՛ւ, այլ Ղաղտսոմի՞ն դէպի
կինցանութիւն կրող ձայնն է հարկաւոր. մե-
ռածնիւրի մէջ կինցանութիւնն սնընչել անբանակա-
է, հրաշք է հարկաւոր. բայց զժրաղարար հրաշ-
քի գարն էլ անցել է....

ՆԱՄԱԿ ԱԽԱԼՔԱԼԱՔԻՑ

28 Հոկտեմբերի